

Alles ging goed... tot de bevalling

Haar dochttertje liep tijdens en vlak na de bevalling zuurstofgebrek op waardoor ze nu spastisch is. De prognose is dat Sterre (2) nooit zal kunnen lopen en altijd van zorg afhankelijk zal zijn. Moeder Stephanie Kaars (29) heeft geen goed woord over voor het ziekenhuis.

TEKST: CHARLOTTE LATTEN FOTOGRAFIE: CORNÉ VAN DER STELT VISAGIE: ASTRID TIMMER

“**M**ijn zwangerschap verliep volgens het boekje: de baby groeide goed en was gezond. Toch had ik negen maanden lang een slecht voor gevoel. Tijdens het inschrijven van ons ongeboren kindje voor de crèche schoot er door me heen dat het daar nooit naartoe zou gaan. De verloskundigen wuifden mijn twijfels weg. Alles zag er toch goed uit? Maar ik voelde dat ze ongelijk hadden. De weeën begonnen vroeg in de ochtend van oudjaarsdag 2008, na veertig weken zwangerschap. Twaalf uur later had ik nog steeds amper ontsluiting. In het streekziekenhuis vroeg ik om pijnstilling, want de weeën waren zeer pijnlijk. Maar na de ruggenprik bleef ik veel last houden. De bevalling was zwaar en tot overmaat van ramp werden mijn vriend Max en ik steeds alleen gelaten. Elk kwartier drukte hij op een knop voor assistentie. Op een gegeven moment zakte mijn bloeddruk enorm – dat gebeurt vaker bij vrouwen die een ruggenprik krijgen – en werd de hartslag van ons kindje onregelmatig. Ik kreeg een zuurstofmasker en de verdoving werd direct uitgeschakeld tot mijn bloeddruk en de hartslag van de baby weer normaal waren.

Vacuümpomp

Toen ik eindelijk mocht persen, duurde het de gynaecoloog te lang voor ons kindje kwam. Hij besloot de vacuümpomp in te zetten en met drie tracties werd om kwart over elf 's avonds onze dochter Sterre geboren. Ze reageerde prima op de tests en werd bij mij aan de

borst gelegd. Meteen daarna vertrokken de gynaecoloog en de verloskundige naar huis om nog net de jaarwisseling te kunnen vieren. Wij bleven achter met één verpleegkundige. Omdat Max een onrustig gevoel had, vroeg hij nog of het echt wel goed ging met Sterre. De verpleegkundige antwoordde dat alles in orde was en dat zij zou opletten. Toen ze een paar minuten later terugkwam met beschuit met muisjes vroeg Max opnieuw of alles wel goed was. De verpleegkundige keek naar Sterre, griste haar acuuut van mijn borst en rende weg om haar te reanimeren. Onze dochter was gestopt met ademen, ze was helemaal slap en levenloos. Er werd direct een reanimatieteam gehaald. Ook de gynaecoloog was thuis opgepiept. In paniek vroegen Max en ik of hij en de verpleegkundige bij ons wilden blijven, maar iedereen ging met Sterre mee. Voor ons was er niemand, mede vanwege de onderbezetting door Oud en Nieuw. De onmacht, de paniek... vreselijk! Op een gegeven moment ging Max zelfs aan een schoonmaker vragen of hij ons kon helpen. We waren ten einde raad. Pas om vier uur 's nachts hoorden we dat Sterre naar een academisch ziekenhuis zou worden overgebracht. Wat haar precies mankeerde, wisten we niet. De volgende dag vertelde een kinderarts dat Sterre vanwege ernstig zuurstoftekort epileptische aanvallen had gekregen. Dat was duidelijk aan haar te zien: ze krijsde en overstreekte zich zo dat ze helemaal krom trok. Een afschuwelijk gezicht. Ik kon het niet aanzien. Door de epileptische aanvallen was er hersenschade ontstaan. Er bestond een kans dat ze nooit enige kwaliteit

‘Dat de babysterfte relatief hoog is in Nederland, valt ook te wijten aan een zekere laksheid’

Miljoenen extra tegen babysterfte

DEN HAAG, donderdag Minister Klink wil miljoenen euro's uit te trekken om de babysterfte terug te dringen. Een commissie heeft onder meer geadviseerd artsen en ander medisch personeel zeven dagen lang dag en nacht paraat te laten zijn in ziekenhuizen voor hulp in het geval van complicaties bij bevallingen. In ons land sterven meer

uit De Telegraaf

BABYSTERFTE

• Nederland heeft bijna de hoogste babysterfte van Europa. Ongeveer 1 op de 100 baby's overlijdt rond de geboorte. Alleen in Frankrijk en Letland ligt dat aantal hoger.

• Een onderzoek van UMC Utrecht wees uit dat vrouwen die hun bevalling beginnen bij de verloskundige ruim twee keer zoveel kans lopen dat hun baby overlijdt als vrouwen die beginnen bij de gynaecoloog in het ziekenhuis.

• Alleen in Nederland vinden zoveel thuisbevallingen plaats, iets wat het hoge sterftecijfer zou kunnen verklaren. Maar volgens andere deskundigen ligt de oorzaak niet bij het fenomeen thuisbevalling. Rokende moeders en het tegehoudende beleid om vroeg-premature kinderen in leven te houden, zou volgens hen ook het hoge cijfer kunnen verklaren.

• Stephanie Kaars schreef een boek over haar ervaringen: *Gefeliciteerd, het is een... gehandicapt kindje*. Voor meer informatie: www.stephaniekaars.nl

• Bent u het met Stephanie eens dat we in Nederland te laks omgaan met bevallingen? Praat mee op www.vrouw.nl.

van leven zou hebben, maar dat moest blijken uit een MRI-scan. Vier bange uren lang wisten we niet of ons kindje het zou redden. We hebben alleen maar stil op bed gelegen met haar foto in onze handen. Uit de scan bleek dat er schade was in het hersengebied dat de motoriek regelt en dat ze spastisch was. Gelukkig was de kans op een verstandelijke beperking onwaarschijnlijk, waardoor kwaliteit van leven zeker mogelijk was.

Drie klappen

De artsen konden niet verklaren waarom Sterre zomaar was gestopt met ademen. Het staat in elk geval vast dat onze dochter drie klappen te verduren heeft gehad: mijn bloeddrukdaling, het gebruik van de vacuümpomp en de reanimatie. Maar de precieze oorzaak is nog onbekend. Sterre werd de eerste dagen kunstmatig in coma gehouden, omdat de epileptische aanvallen te heftig waren. Toen ze was ontwaakt en geen adememing meer nodig had, heeft ze nog een week in het streekziekenhuis gelegen. In die tijd leerden wij hoe we haar sondevoeding moesten toedienen, omdat Sterre niet zelf kon drinken. Eenmaal thuis moesten we het zelf maar uitzoeken. Nee, een roze wolk is mijn kraamtijd nooit geweest. Sterre huilde ontzettend veel, overstreekte zich de hele tijd en was net een wild tijgertje. De eerste maanden waren loodzwaar, puur overleven. Ik had veel verdriet: waarom moest ons dit overkomen? Ook ben ik lang boos gebleven op het ziekenhuis, omdat we zo aan ons lot werden overgelaten toen Sterre werd gereanimeerd. Ik heb overwogen om ze aan te klagen, maar ik heb geen bewijs dat er fouten zijn gemaakt.

Nog steeds maak ik me erg druk als ik lees dat het misgaat bij bevallingen in Nederland. Dat de babysterfte hier relatief hoog is, valt denk ik ook te wijten aan een zekere laksheid. Er wordt te weinig onderkend hoe bijzonder het is als alles wel goed gaat bij een bevalling. Maar ik steek nu liever al mijn energie in Sterre's gezondheid en herstel. Toen ze een halfjaar was, kregen we te horen dat ze zwaar spastisch was. Haar armen en benen zijn erg verkrampd, terwijl haar romp juist heel slap is. Ze is nu twee jaar en kan zonder hulpmiddelen niet zitten, kruipen, staan of lopen. Praten doet ze ook niet, al zegt ze nu wel 'papa' en 'mama'. De officiële prognose van de artsen is dat ze altijd rolstoelafhankelijk zal blijven, een ernstig spraakgebrek houdt en nooit voor zichzelf zal kunnen zorgen. Maar Max en ik geloven dat er veel meer mogelijk is. Ik denk dat onze dochter ooit zelf zal kunnen lopen en ook dat ze zonder spraak hulpmiddelen zal kunnen praten. Drie keer per week gaat Sterre naar een peutergroep van revalidatiecentrum Heliomare, waar ze logopedie, fysiotherapie en ergotherapie krijgt. Ook de behandelingen van een cranio-sacraal therapeut hebben haar erg geholpen: ze kan zich beter ontspannen en zelf drinken, waardoor sondevoeding niet meer nodig is.

Toen ze elf maanden was, bleek dat Sterre minder spastisch in haar benen was geworden. En dat ze nu 'papa' en 'mama' zegt en kan zwaaien, hadden de medici ook niet verwacht. Over een tijdje gaan we naar een kliniek in de Oekraïne, waar goede resultaten worden geboekt met spastische kinderen. Ik neem een voorbeeld aan de 35-jarige Joy, die zwaar spastisch ter wereld kwam. Zij kan nu voor zichzelf zorgen, is getrouwd met een valide man en heeft zelfs een kind!

Onverwacht herstel

Een paar maanden geleden bleek uit een test dat er verstandelijk niets mis is met Sterre. Dat merken wij ook. Alles wat je haar vertelt, begrijpt ze in één keer. Ze 'praat' met haar ogen. We werken met foto's en pictogrammen. Als ik 's morgens een plaatje van een boterham met appelstroop en een met pindakaas laat zien, draait ze met haar hoofd naar het plaatje dat ze wil. Als ik dan vraag: 'Pindakaas dus?' stoot ze een klank uit, waardoor wij weten dat het klopt. Ze is heel vrolijk en lacht veel. Voor mij is ze een gewoon kindje met normale reacties en Sterre heeft zelf ook niet door dat ze anders is. Natuurlijk is het zwaar om een gehandicapt kind te hebben. Het doet ongelooflijk pijn dat ze veel dingen niet kan. Als ik leeftijdsgenootjes zie zwemmen en rennen, steekt dat. Maar tegelijkertijd is Sterre een geschenk. Het heeft vast zo moeten zijn dat wij haar ouders werden. Wij moeten haar zo goed mogelijk coachen. Je krijgt zoveel kracht in zo'n situatie, alsof je boven jezelf uitstijgt. Dicht bij de dood te zijn geweest, geeft een enorme essentie aan het leven. Ik geloof dat Sterre de wereld iets gaat brengen. Zij kan mensen laten zien dat je altijd kracht kunt vinden, zowel lichamelijk als geestelijk. Let maar op: Sterre gaat haar eigen geschiedenis schrijven." □